

Penguenin Kayıp Atkısı

Çınar BİBER

Penguenin Kayıp Atkısı

Çınar BİBER

Parlak ve soğuk bir sabah, küçük bir penguen buzlu kıyının kenarında duruyordu. Adı Pip'ti; küçük ve yuvarlaktı, sırtı pürüzsüz siyah, karnı kar gibi beyazdı. Boynuna sıkıca sarılmış sıcak bir kırmızı atkı takıyordu. Atkının yumuşak saçaklı uçları, o paytak paytak yürürken dans ederdi. Pip atkısını her şeyden çok severdi.

Buzlu kıyı, soluk mavi gökyüzünün altında cam gibi parlayarak uzanıp gidiyordu. Pip'in minik turuncu ayakları donmuş zeminde pat, pat, pat diye yürüdü. Denize bakarken parlak mavi gözleri ışıldadı. 'Günaydın, dünya!' diye cıvıldadı küçük turuncu gagasından. Yüzgeçlerini sevinçle açtı ve kırmızı atkısı esintiyle dalgalandı.

Pip her gün aynı yeri, buzun suyla buluştuğu noktayı ziyaret etmeyi severdi. Dalgaları izler ve yüzen buz parçalarını sayardı. 'Bir, iki, üç,' dedi yumuşak yuvarlak başını sallayarak. O zaman rüzgâr hafifti ve atkısı sıcacık, boynuna yakın duruyordu. O sabah buzlu kıyıda her şey sakin ve dostça hissettiriyordu.

Ama sonra rüzgâr daha sert esmeye başladı. Vuuu! Kayaların yanından ıslık çalarak geçti ve Pip'in küçük bedeninin etrafında döndü. Kırmızı atkısı yükseldi, daha da yükseldi. 'Olamaz!' diye bağırdı Pip, yüzgeçlerini uzatarak. Rüzgâr atkırı boynundan çekip aldı ve buzlu kıyı boyunca uçurdu.

Pip küçük ayaklarının taşıyabildiği kadar hızlı koştu. Pat, pat, pat! Mavi gözleri sağa sola taradı. 'Atkı, neredesin?' diye seslendi. Karlı bir kayanın arkasına baktı. Hiçbir şey yok. Bir buz çıkıntısının altına baktı. Hiçbir şey yok. Buzlu kıyı çok büyük görünüyordu ve Pip kendini çok küçük hissetti.

Rüzgâr durmuştu ama atkı gitmişti. Pip soğuk zemine oturdu ve yüzgeçlerini kendine doladı. Boynu çıplak ve üşümüş hissediyordu. 'Sıcacık atkım,' diye fısıldadı üzgün bir hâlde. 'En sevdiğim şeydi.' Beyaz karnından büyük bir gözyaşı yuvarlandı ve buzun üstüne damladı.

Tam o sırada sudan gümüşi gri bir kafa çıktı. Bu, büyük koyu gözlü ve uzun beyaz bıyıklı Suki adında genç bir foktu. Pip'in tek başına oturduğunu görmüştü. 'Merhaba,' dedi nazikçe. 'Endişeli görünüyorsun. Ne oldu?' Pip burnunu çekti ve ona rüzgârı ve kayıp kırmızı atkısını anlattı.

Suki dinlerken bıyıkları seğirdi. 'Saçaklı uçları olan kırmızı bir atkı mı?' diye sordu. 'Sanırım oradaki kayaların yanından uçup geçen kırmızı bir şey gördüm.' Pip yerinden fırladı. 'Gerçekten mi? Bulmama yardım eder misin?' Suki sıcak, dostça bir gülümsemeyle gülümsedi. 'Elbette ederim,' dedi. 'Hadi izini birlikte takip edelim.'

Suki buzlu kıyıya kaydı ve yere dikkatle baktı. 'Şuraya bak,' dedi parlak yüzgeciyle işaret ederek. Bir buz parçasına küçük bir kırmızı ip takılmıştı. 'Bu taraftan!' Buzlu kıyının kıvrımlı kenarı boyunca daha birçok küçük ipi tek tek takip ettiler. Pip'in kalbi umutla hızlı hızlı çarpmaya başladı.

İz onları uzun, parlak kayaların yanından ve donmuş bir su birikintisinin etrafından geçirdi. Suki büyük koyu gözlerini yerden ayırmazken Pip suyu izliyordu. 'Orada!' diye ciyakladı Pip, denizin yanındaki bir kayanın yakınında dalgalanan kırmızı bir saçak görerek. Pürüzsüz buzda kayıp yuvarlanarak hızla yaklaştılar ve donmuş kıyının kenarına ulaştılar.

Kırmızı atkı oradaydı, suyun yakınındaki sivri bir kayaya takılmıştı. Saçaklı bir ucu esintiyle çırpınıyor, sanki merhaba diyordu. 'Atkım!' diye bağırdı Pip, mavi gözleri parlayarak. Ama kaya kaygandı ve aşağıdaki su derin ve soğuk görünüyordu. Pip bir adım geri çekildi, biraz korkmuştu.

Suki ne güldü ne de acele etti. 'Yüzgecime tutun,' dedi nazikçe. 'Kaymana izin vermem.' Pip onun yüzgecini tuttu ve birlikte yavaş yavaş kayaya doğru ilerlediler. Suki uzandı ve atkırı nazikçe çekip kurtardı. 'Buyur,' dedi ve atkırı bir kez daha Pip'in boynuna sardı.

Pip sıcak kırmızı atkısına sarıldı ve sevinçle küçük bir zıplama yaptı. 'Teşekkür ederim, Suki! Onu buldun!' Mavi gözleri yeniden parlak ve neşeliydi. 'Sen bütün buzlu kıyıdaki en iyi kalpli foksun.' Suki sadece gülümsedi ve başını salladı. 'Tek istediğim, yine ısınmış olmandı,' dedi yumuşak bir sesle. 'Hepsi bu.'

Pip yuvarlak başını yana eğdi. 'Ama sana nasıl teşekkür edebilirim? Verecek hiçbir şeyim yok.' Suki kıkırdadı ve bıyıklarına hafifçe vurdu. 'Bana bir şey vermene gerek yok,' dedi. 'Arkadaşlar karşılık beklemeden birbirine yardım eder. Arkadaşlık budur.' Pip bunu düşündü ve kalbi sıcacık, dopdolu hissetti.

O günden sonra Pip ve Suki buzlu kıyı boyunca birlikte oynadılar. Karınlarının üstünde kaydılar ve yüzen buzları saydılar. Yarışırken Pip'in kırmızı atkısı dalgalanıyor, Suki'nin bıyıkları sevinçle seğiriyordu. Pip parlak bir deniz kabuğu bulduğunda onu Suki'yle paylaştı, Suki de en sevdiği su sıçratma yerlerini onunla paylaştı.

Buzlu kıyı soğuktu ama Pip ve Suki bir daha hiç yalnız kalmadılar. Pip, gerçek bir arkadaşın karşılık istemeden yardım ettiğini öğrendi. Suki de bir arkadaşına yardım etmenin insana kendi sıcak mutluluğunu getirdiğini öğrendi. Yan yana paytak paytak yürüyüp yuvalarına doğru kaydılar; parlak, geniş buzlu kıyıda iki iyi arkadaş, yeni bir mutlu güne hazırdılar.